

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: A. A., narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019 č. j. OAM-311/ZA-ZA11-VL13-2019

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Poukázal na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Správní řízení bylo podle něj jednostranné a neobjektivní, žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měl za to, že žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně vyložil zákon. Uvedl, že použité informace ministerstva vnitra nejsou aktuální, pravdivé či nesouvisí s jeho případem, žalovaný tak nezjistil přesně a úplně skutkový stav. V závěru poukázal na konkrétní rozpory, které v informacích ministerstva vnitra spatřoval.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce. Odkázal na obsah správního spisu a měl za to, že neporušil ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky České republiky. Informace o zemi původu žalobce obsažené ve správním spise považoval za aktuální dostatečné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 30. 3. 2021 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 31. 3. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 3. 4. 2019, že je uzbecké státní příslušnosti, uzbecké národnosti, dorozumí se rusky a uzbecky, je bez náboženského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany. Je svobodný a bezdětný. Jako poslední místo bydliště označil adresu ul. x. V říjnu 2017 opustil Uzbekistán, cestoval do Astany, Budapešti a následně do Prahy. Vycestoval na základě maďarského turistického víza, dříve na území států Evropské unie nepobýval. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal, žádost ze dne 31. 3. 2019 podal, protože v roce 2017 byl Státní bezpečnostní službou (dále též „SNB“) požádán, aby svědčil proti svému kamarádovi. Pokud by žalobce odmítl, tak měla SNB přinutit kamaráda žalobce svědčit proti němu.
7. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 3. 4. 2019, na jeho žádost v jazyce ruském. Uvedl, že v roce 2016 vytvořil na Instagramu příspěvek týkající se toho, že uzbecký prezident obsadil úřad v rozporu s ústavou, a že úmrtí předchozího prezidenta Uzbekistánu je podezřelé. Tento příspěvek dle žalobce následně komentoval jeho kamarád, autora příspěvku nebylo možné poznat, ale bylo možné zjistit identitu kamaráda, který příspěvek komentoval. Týden po zveřejnění příspěvku byl kamarád žalobce zatčen, ale nikdo nevěděl z jakého důvodu. Žalobce byl požádán SNB o spolupráci, kdy měl svědčit proti kamarádovi a v případě, že by odmítl, tak by měl být zatčen. Během rozhovoru bylo žalobci doporučeno, aby svědčil proti svému kamarádovi, v opačném případě měla SNB donutit kamaráda žalobce, aby naopak on svědčil proti němu. Mezi srpnem a říjnem 2017 došlo k vyřízení víza a povolení k odcestování. Žalobce byl naposledy v kontaktu s policií během svého výslechu, ale dle jeho informací byl v únoru 2019 okrskový policista u nich doma a zjišťoval, kde se žalobce nachází. V policejním protokolu o správním vyhoštění ze dne 26. 3. 2018 žalobce uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí, tuto informaci měl uvést, protože policii nedůvěřoval. O mezinárodní ochranu požádal až později, protože měl za to, že je na území legálně. Návratu do vlasti se obával, protože mu hrozilo zadržení ze strany SNB.
8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 3. 2019, předávací protokol Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-13367-2/ČJ-2019-931200-AZ ze dne 31. 3. 2019, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 4. 2019, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR Ev. č. ZS41226 ze dne 10. 4. 2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 11. 2. 2019, informace MZV ČR Výjezd ze země, pobyt

v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti č.j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017, informace MZV ČR Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, informace MZV USA Uzbekistán – Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-311/ZA-ZA11-VL13-2019 ze dne 9. 12. 2019.

9. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-311/ZA-ZA11-VL13-2019 ze dne 9. 12. 2019 bylo rozhodnuto, že mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
 12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
 13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
 14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
 15. Žalovaný se na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
 16. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě

hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

17. Žalovaný se na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Žalobce je zdravý, v České republice nemá žádné vazby, naopak v Uzbekistánu žije jeho rodina. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namístež udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Ostatně žalobce v žalobě nenamítal, že by v jeho případě byly dány předpoklady pro udělení této formy mezinárodní ochrany.
18. Žalovaný se na str. 7 až 10 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ vyplývá, že uzbeký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
19. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce dle svých sdělení neměl ve své vlasti problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Nebyl trestně stíhán, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Uzbekistánu reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný poznamenal, že žalobci nebylo bráněno v opuštění své vlasti, vycestoval s vlastním cestovním dokladem. K obavám žalobce z jednání SNB v Uzbekistánu soud dodává, že žalobce nebyl z ničeho obviněn, vyjma zmiňovaného předvolání neměl v zemi původu žádné potíže a ani během vycestování, nelze tedy předpokládat, že by žalobci hrozilo ze strany bezpečnostních složek zacházení v míře

odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Žalovaný dále dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ obecně zhodnotil situaci v Uzbekistánu. Neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

20. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný s odkazem na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány. Soud k tomu dodává, že dle protokolu o pohovoru ze dne 4. 12. 2019 žije rodina žalobce v Uzbekistánu, vycestováním žalobce by tak nemohlo dojít k nerespektování jeho práva na rodinný a soukromý život.
21. Městský soud v Praze považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
22. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Uzbekistánu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 3. 2019, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 12. 2019. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ (tedy z doby cca 10 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí) či informace Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v Uzbekistánu v roce 2017. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“* Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Uzbekistánu. Žalobcem uvedené neshody v informacích obsažených ve správním spise pouze reflektují vývoj situace v Uzbekistánu v čase a nejsou tedy lživé, ani nepravdivé, jak uváděl žalobce. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.

23. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je „nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“ V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
24. V rámci výše citovaných námitek tak žalobce nevylicil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
25. K těmto obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmikoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
26. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním

napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně